

OLUŞ DEMİRİ

Oluşa

yatağından sökülmiş kömüre
ocağa sürülmüş demire
kızgın kora, nefes veren körüğe
suyun hünerine, haddelenmiş ruha
ve şekillenmiş kalbe

Huyu soyundadır her çekicin
örsteki ezilmişlik ondandır
vur vur, nereye kadar bu darbe
acı kendini inler “Allah” sesiyle
dudaklarda bir çatlama
eski ve paslı, ağzı dövülmüş bilinç
çın çın çınlamakta

İçe çeken ağrularına
gitmekle kalmak arasında insan
parmakları giriyor yarasına
bir yokluğu yokluyor da
sürekli a/kan nehri sayıklıyor
kıyıya vurmuş ölülerini

Bu kılınc böyle oldu
kendi acısına ermek ve kesmek için
kalbin beklediği başka ne olurdu?
görölsün diye yakılmış atlas
kederli harita, mahzun sancak
görölsün de gönensin diye
içi kanla dolmuş toprak.